

mindre de vise sig i en forandret Holdning fra før, og derfor det viser sig, at baade Kraften og Smødekommeheden kun ere forskjellig Musf til den samme Text, saa holder jeg mig til Texten og lader Musfken være Musf, og det tror jeg, man gjør bedst i. Jeg siger det til det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds (Korsgaard), som lavede et stort Stykke ud af Musfken, og jeg kan forstaa, at dette fra et vist Synspunkt kan være fornødt og kan siges, nemlig fra et journalistisk. Der er megen Polemik og Meget, som kan siges med Nytte i Bladene, som kan bruges til Agitationsmiddel og fremstille Politiken i et Lys, der falder sammen med, hvad der er fordelagtigt for Ens Parti, og at det ærede Medlem, som har med det at gjøre, gjør det, det finder jeg i sin Orden. Men jeg finder, at det hører ikke hjemme i denne Sal, og derfor ignorerer jeg det og regner det for Ting, som hører Pressen, men ikke Politiken til, og derfor skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. Af de Udtalelser, der ere komne frem fra den Side, som det ærede Medlem talte for, og som anthydede en vis Kraft eller saadan Noget, har jeg derfor kun fundet en, som har praktisk Interesse, og det er den, som kom fra det ærede Medlem, der syntes at føre Ordet for sine Meningsfæller i Gaar, og som syntes at gaa ud paa, at det var hans og hans Venners Hensigt at stemme for Finantslovens Overgang til Landsstinget, forudsat at det overhovedet var en Finantsloov, de kunde stemme for, altsaa en Frontforandring i den Stilling, som det ærede Medlem og hans Meningsfæller hidtil have indtaget her i Thinget. Jeg anerkjender det med Tilfredshed, at de ærede Medlemmer have foretaget eller ere ved at foretage denne Frontforandring, som jo ikke er Andet end en Selvfølge, det er ikke Andet end Tegn paa, at de høre sig for Valgdagens Resultat, der har slaaet Forhandlingspolitiken fast og desavoueret Protestpolitiken. Thi Protestpolitiken bestod jo hidtil, som Alle vide, i de Ord: Ingen Finantsloov til Landsstinget, Forkastelse ved tredje Behandling og Paabegyndelse af Forhandlingen af Finantsloven med Erklæring om, at den ikke maatte blive Lov under denne Regjering. Da dette altsaa er opgivet — og det forekommer det mig at være efter de faldne Udtalelser, jeg har i hvert Tilfælde ikke hørt en Æneste havde den gamle Parole mere — ser jeg deri Muligheden for en Styrkelse af en fornødt Forhandling overfor Regjeringspartiet, og det er jeg fuldstændig villig til at give min Anerkjendelse. Det er det Æneste, jeg har hørt af bestemte Udtalelser her, der

betyder nogen virkelig forandret Holdning, og som der derfor er nogen Grund for mig til at dvæle ved. Men jeg gjør det ogsaa ganske særlig, fordi det for mit Bedkommende — og vel for Alles Bedkommende — bør være fuldstændig tilstrækkeligt til at afgjøre, hvor Valgene ere gaaede hen; thi naar man faktisk opgiver sin tidligere Holdning og hører sig for det, som har været Forhandlingspolitikens Hovedgrundlag, nemlig Finantsloovforhandling med Landsstinget, ligger deri en tydelig Anerkjendelse af, hvad Valgdagen betyder. Men jeg skal ikke dvæle videre derved, fordi det kunde gjøre Indtryk af, at jeg vilde sige Ubegageligheder overfor de ærede Medlemmer, hvad jeg ikke vil; jeg ønsker kun at konstatere den eneste Udtalelse fra nogen Side, der er kommen frem her, som har Noget at betyde. De forskjellige imødekommende og kraftige Udtalelser fra forskjellige Sider lægger jeg som sagt ingen Vægt paa. Og jeg vil ganske ærlig tilstaa, at jeg heller ikke lægger saa megen Vægt paa de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem fra Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) trods hans meget imødekommende Form, som jeg altid anerkjender. Jeg tror, at, naar man skal forhandle Politik, særlig her i Salen, saa gjør man bedst i at gjøre det i en saa imødekommende Tone som muligt; der er ingen Grund til at antage en brosig Tone, naar man skal tale sammen om Tingene. Men hvor megen Smødekommehed der end saaledes var i Formen, saa forekommer det mig, at i Realiteten var der intet ingen. Nu vil jeg indrømme det ærede Medlem, at han kan sige det Samme til mig, at, hvad jeg har sagt, har jeg sagt saa mange Gange tidligere, at jeg har gjentaget det Samme den ene Gang efter den anden, nemlig at vi vare villige til at forhandle, men at vi ikke vilde gaa ind paa Provisorier eller Fæstninger, det er den gamle Historie. Jeg skal indrømme det ærede Medlem dette, og derfor kan det ogsaa være, at yderligere Forhandling her ved første Behandling er temmelig unyttig.

Men da det ærede Medlem med enkelte Ord næsten har opfordret mig til noget bestemtere at præcisere det Partis Standpunkt, jeg repræsenterer, naar jeg tager Ordet her, altsaa Folkethingets Bensus, saa skal jeg tillade mig at gjøre det, og ogsaa komme ind paa et Par Bemærkninger, som det ærede Medlem har faaet Leilighed til at komme med, nemlig angaaende Forholdet til Socialdemokratiet. Det ærede Medlem mente, og jeg har ogsaa fra andre Steder, nemlig i Pressen, hvor det jo har været et dyndt Thema i den sidste Tid, set Udtalelser